

נהנים ביחד עם בית מוריה

רחל אימנו

שלום לכל הילדים המתוקים!
יום חמישי הקרוב – י"א מרחשוון הוא, לפי מסורת חז"ל יום פטירתה של רחל אימנו.
רחל נולדה בפדן ארם (נקראת גם חרן), לאביה לבן. רחל הייתה האחות הקטנה של לאה. ושתייהן כנראה עזרו לאביהן בניהול משק הבית. כעבור זמן מגיע לביתם יעקב אבינו שכזכור ברח מפני עשיו והגיע בעצת הוריו לבית לבן שהרי הוא היה אחיה של רבקה אימנו אימו של יעקב. בבוא הזמן הכירו יעקב ורחל ואף החליטו ביניהם להתחתן. הם ביקשו מלבן והוא אכן אישר להם להתחתן וקבעו שתמורת חתונתו עם רחל יצטרך יעקב לעבוד שבע שנים ברעיית צאנו של לבן.
לבן היה רמאי ויעקב ידע זאת והתגנב בליבו חשש שלבן ינצל אולי את הדמיון שיש בין רחל ולאה ואולי בעב החתונה הוא יביא בתור כלה את לאה ולא את רחל, לכן יעקב ורחל קבעו סימנים, כמו מספר מילים שהם יגידו אחד לשנייה ואז יעקב ידע בבטחה שהכלה היא אכן רחל. ובאמת בהגיע יום החתונה רואה רחל שלבן הרמאי מכין את לאה ככלה ומתכוון בעצם לרמות את יעקב. אין ספק שרחל באותו רגע חשה כאב עצום והייתה חייבת לתכנן את צעדיה, אולי לגרום לביטול החתונה או לשלוח הודעה בסתר ליעקב שייזהר וכו' אפשר להניח שהיא גם פחדה או כיבדה את אביה ואולי לא רצתה לגרום לביטול החתונה. אבל חז"ל מספרים לנו על סוף אחר

לסיפור. לפי דברי המדרש מה שבעיקר העסיק את רחל היה, הבושה והמבוכה שתהייה לאחותה לאה, הרי ברגע שייכנסו לאוהלם ישאל יעקב את הכלה מהן הסימנים שקבענו ביננו? ואז תתגלה התרמית ותעמוד אחותה במבוכה רבה בעיצומו של יום החתונה. אז מה עשתה רחל? היא ויתרה ללאה וגילתה לה את הסמנים שהיא ויעקב קבעו ביניהם על מנת שלא תתבייש לאה, היא עשתה זאת למרות שידעה שיש אפשרות שהיא מוותרת ומפסידה את היכולת שלה להתחתן עם אהוב ליבה יעקב.

אכן סיבב הקב"ה את הדברים שגם רחל לבסוף תתחתן עם יעקב כאשר גילה יעקב שלאה הוחלפה ברחל הוא הציע להמשיך לעבוד אצל לבן 7 שנים נוספות עבור רחל ולבסוף התחתנו.

לסיום – אפשר רק לעמוד משתאים לנוכח התנהגותה המיוחדת של רחל אימנו שעל אף שיעקב היה יקר לה ביותר היא ויתרה לאחותה ומנעה ממנה בושה וצער

הידעת!?

הידעת שיש המפרשים כי רחל ולאה היו תאומות?!
(אז למה קוראים ללאה "גדולה" ולאה הצעירה?
בעצם כמו שקוראים לעשיו הבכור הגדול וליעקב הקטן
כי גם בתאומים יש גדול וקטן)

אתגר השבוע!

למדנו על מעשה הוויתור של רחל אימנו ולכן האתגר שלכם הפעם
הוא לוותר לפחות פעמיים במשך היום!
בהצלחה!!

זיכרו: לעיתים הוויתור הוא גם בשביל עצמנו

תערך הגרלת ספר מבין
הילדים שישלחו אישור
הורים שעמדו באתגר!
שלחו למספר: 052-
6852100

גם דמעות עבור רחל אימנו לא שבות ריקם

השבוע מציינים גם את יום הזיכרון לראש הממשלה יצחק רבין ברצוננו להביא כאן סיפור מרגש שכתב בזיכרונותיו הרב חנן פורת זצ"ל, על סיפור משותף שהיה לו ולמי שהיה אז חבר כנסת הרב מנחם פרוש מאגודת ישראל ועם מי שהיה אז ראש הממשלה הרי הוא יצחק רבין ז"ל. רבין היה אז על סף ויתור על קבר רחל והעברתו לרשות הפלסטינית. פרוש וחנן פורת נפגשו באותם ימים בפתח לשכתו של רבין ובהחלטה של רגע חברו יחדיו ונכנסו אל ראש הממשלה. חנן פורת הצטייד בצילום אווירי גדול שהביא עמו כדי להמחיש לראש הממשלה את המרחקים הקצרים וטווחי הירי שבין ירושלים לבית לחם. הוא שאל את ראש הממשלה אם היה מעביר לפלסטינים את קבר בן גוריון או את קבר מפקדו בפלמ"ח יגאל אלון, אבל עוד קודם שרבין הספיק להשיב, קם הרב פרוש ממקומו, ניגש אל רבין, חיבק אותו ופרץ בבכי סוער, תוך שהוא צועק עליו: "זו מאמע רוחל. איך אתה נותן את הקבר שלה?"

רבין הפציר בו להירגע, אבל סערת רוחו של ר' מנחם רק גברה. "איך אני ארגע", הוא צעק-זעק, "אתה הולך לתת את הקבר של מאמע רוחל. העם היהודי לא יסלח לך אם תפקיר את הקבר של אמא". דמעותיו של פרוש המסו כידוע את לבו של רבין, שלא יכל להישאר אדיש מגודל המעמד ועוצמת הרגש והבכי שהביעו שני חברי כנסת אלו, וחזר בו מהחלטתו לכלול את קבר רחל בשטחים שהועבו לשליטת הפלסטינים.

האוצר היקר

היום הוא "יומם הגדול" של יוסף ושלמה. היום, הם מוזמנים לביתו של איש עסקים גדול ועשיר, כדי לקבל כהגדרתו, "גמול הולם על גבורתם הרבה".

הכל התחיל לפני שבוע, שבו הלכו השניים וראו אורות מהבהבים בצידי הדרך. הם לא התעצלו וירדו לתחתית הוואדי, שם גילו גבר לכוד במכונת שהתהפכה. אילולא הם, ספק אם מישהו היה מבחין בו. הם פעלו במהירות ועזרו לו להיחלץ מהאוטו וקראו ליחידת החילוץ להגיע. כעבור שבוע קיבלו מאותו אדם טלפון, בו הוא הזמין אותם לקבלת גמול. ובכן, לאחר קבלת הפנים והתודה הנרגשים, הוליכם אותו עשיר אל חצרו האחורית, שם הוא מראה להם סוגי אבנים יקרות בהן הוא סוחר. הוא הסביר להם את ערכן ושווין של האבנים ואומר, "הנה כאן תיבה גדולה, אני פותח אותה בפניכם למשך חצי שעה בלבד, וכל מה שתצליחו למלא במשך הזמן- שלכם, מדובר בהמון כסף, בהצלחה!" לא צריך לתאר את הטירוף שהתחיל מרגע זה, הם התאמצו בכל כוחם, כל אחד מילא את ידיו פעם אחר פעם ורץ לרוקן זאת בתיבה. וכאן למעשה מתחיל חלק הסיפור שבגללו סיפרנו את כל זה. במהלך ריצתם, קרה לא פעם שנתקלו זה בזה, או שמישהו הושיט ידו לאחוז באבן ונתקל ביד חברו, ואז שלמה היה כועס שהוא תפס לפניו, זה שלי! ואפילו טען פעמים אחדות שיוסף מפריע לו! ובאמצע אותה חצי שעה של מרוץ נגד הזמן, יוסף נעצר, אוחז בידיו של שלמה ועוצר גם אותו לרגע ואומר: שלמה היקר, בסוף התיבה היא של שנינו ואנחנו לא אחד נגד השני.

עזרת לי? עזרת לשנינו. ויתרת לי? זה לטובת שנינו. אם תבין את זה נרוויח שנינו יותר ויותר...

כששלמה שב למירוץ, מחשבותיו היו בעומק דבריו של יוסף.

ויתרתי לך- זה למען שנינו.

עזרתי לך- בסוף זה לטובת שנינו.

איזה גאוני! אנחנו באותו צד!

עם סיומה של חצי השעה, הגיע בעל הבית והרעיף שוב דברי שבח ותודה לאורחיו מציליו.

אך שלמה כאילו לא שת ליבו למארח ולתיבה הוא ניגש אל יוסף, מחבק אותו

חזק ואומר לו, "גילית לי את סוד החיים המאושרים יוסף!

הזולת הוא אני! עזרתי לך, עזרתי לי.

רק תרשה לי להוסיף, אם "כל ישראל אחים", הרי שכל עזרה, ויתור, אהבה, בינונו, היא למעשה לטובת כולם, כולנו מרוויחים מכל מעשה טוב, אהבה, עזרה וויתור- כולנו מרוויחים חברה טובה, אווירה טובה, ומקום שכיף לחיות בו.

אתה יודע מה יוסף, אחי, האוצר שנתת לי עכשיו, חשוב בעיני יותר

מהתיבה היקרה שמילאנו עכשיו. תודה, אחי

יצירת השבוע

צבעו וקשטו את המשפט הלקוח מהסיפור, ותלו בחדר וכך תזכרו שכשאנחנו אחד בשביל השני זה יותר טוב לכולנו!

עזרתת לוי? עזרתת

לעשתינו.

ויתרתת לוי? זזה

לעשתינו